

bliver givet dem. Man foreslaar i Stedet, at denne Adgang reguleres af Eksamenskommissionen og af Ministeren. Det vil formentlig være det sundeste.

Hvis Revisorinstitutionen viser sig at svare til de Forventninger, man stiller til den, vil den ganske naturlig have til Følge, at de autoriserede Revisorer i Almindelighed ville blive foretrukne til at foretage Revisioner. Lovforslaget har dog foreslaaet, at der i visse Tilfælde gives dem en Fortrinsret, og naar man ser hen til de betydelige Krav, der stilles til Revisorernes Uddannelse m. m., synes dette ikke ubilligt. Denne Fortrinsret foreslaar Udvalget imidlertid at indskrænke noget. Efter Lovforslagets § 3 skulde de autoriserede Revisorer fortrinsvis komme i Betragtning, for det første ved Revisioner, der af Domstolene bestemmes til Oplysning i offentlige Sager, endvidere ved Beskikkelse af handelskyndige Revisorer i Medfør af Konkurslovens § 79 og endelig ved Autorisation af Tillidsmænd i Henhold til § 2 i Loven om Tvangsakkord. Udvalget foreslaar at stryge det sidste Punkt. Den moderne Specialisering af Handelen har nemlig medført, at selv praktisk uddannede Forretningsfolk i Almindelighed kun have indgaaende Forstand paa en enkelt Branche, og det maa derfor som oftest i høj Grad komme an paa, at de i Medfør af Tvangsakkordloven autoriserede Tillidsmænd — der skal være i alt omtrent 1,700 af dem — ere kyndige i de enkelte Forretningsbrancher. Men man kan neppe vente, at saadanne Personer særlig ville være at finde indenfor de autoriserede Revisoreres Kreds.

Udvalget tiltræder Tanken i § 4 om at stille de autoriserede Revisorer saa uafhængigt som muligt og foreslaar at skærpe Bestemmelsen derhen, at autoriserede Revisorer overhovedet ikke maa beklæde noget Statsembede eller nogen lønnet offentlig Bestilling. Ifølge Lovforslaget skulde Ministeren være berettiget til at give Tilladelse hertil. I øvrigt har man ved Ændringsforslag til § 4 tilsigtet saa vidt muligt at undgaa at give Administrationen en Ret til Afvigelser fra Lovens Regler, især hvor det gælder Begunstigelser i enkelte Tilfælde, for enkelte Personer.

Ændringsforslaget om, at § 6 skal udgaa, medfører, at Loven vil komme til at gælde for Færøerne uden nogen Ændring.

For øvrigt skal jeg indskrænke mig til at henvise til Motiverne i Betænkning-

gen og anbefale de af Udvalget stillede Ændringsforslag.

Ministeren for Handel og Søfart (Johan Hansen): Jeg takker Udvalget for det hurtige Arbejde, der er gjort i denne ikke uvigtige Sag, og haaber paa en fredeles hurtig Behandling for om muligt at faa Lovforslaget gennemført i denne Samling. Der er fra forskellige Sider udtalt Haab om, at dette maatte ske, man længes overalt efter at se Lovforslaget ophøjet til Lov, og man føler allerede paa forskellige Punkter, hvor megen Nytte en saadan Lov vilde kunne gøre.

Det vil ikke være helt let at gennemføre Sagen i denne Samling, men med lidt god Villie fra alle Sider tror jeg nok, det lader sig gøre. Det lader sig saa meget lettere gøre, som der i Virkeligheden ikke er nogen principiel Uoverensstemmelse imellem Udvalgets Ændringsforslag og det Forslag, jeg har forelagt for det høje Ting. Det kunde se saaledes ud, men i Virkeligheden er der kun ved § 1 et Spørgsmaal af principiel Natur, og jeg kan paa det Punkt udmærket godt bøje mig for Udvalget, idet jeg finder det berettiget, at man i denne Sag ikke lægger alt for meget umiddelbart i Ministerens Haand, men ordner Sagen ved et Samarbejde mellem den paatænkte Eksamenskommission og Ministeren, saaledes at denne kun kan udvælge Revisorer efter Kommissionens Indstilling. Jeg tror, det er en fornuftig Tanke, der ligger bag Udvalgets Ændringsforslag, og skal ikke have noget at indvende derimod. Jeg er selv principielt imod, at den ministerielle Vilkaarlighed skal kunne blomstre alt for frodig, og skal ikke have noget imod en Indskrænkning paa dette Punkt.

Bestemmelsen om Afgift til Statskassen har jeg selvfølgelig ikke noget at bemærke til. I det hele vil jeg saaledes kunne acceptere § 1 i den af Udvalget foreslaaede Form.

Jeg har heller ikke noget at indvende imod, at § 2 faar den Affattelse, Udvalget har ønsket, og som i Virkeligheden gaar ud paa det samme som den Affattelse, Lovforslaget har. Der er den Realitetsændring, at den vordende Revisor arbejder 3 Aar i Stedet for 5 hos en autoriseret Revisor, forinden han kan faa sin Eksamen. Dette er en Skønssag, som det ikke let lader sig gøre at rejse nogen Diskussion om. Jeg har ment, at en Bestemmelse om 5 Aar var mest betryggende, men naar Udvalget foreslaar Tiden indskrænket til